

Ένας ολοκληρωτικός τρόπος να μοντάρουν τα νούμερα και να μας κάνουν να σφαζόμαστε για μια δουλειά

Στέλιος

Οι τρόποι που το εκάστοτε κράτος στο πλαίσιο της καπιταλιστικής οικονομίας θα έρθει σαν μεσσίας να επαληθεύσει την αρχή περί ισορροπίας της οικονομίας (και άρα μιας αέναης έμφυτης ικανότητας να ξαναστέκεται στα πόδια της), έχουν την τάση να ανακυκλώνονται και να μας πλασάρονται σαν κάτι το καινούργιο. Ανάλογα πάντα με την συγκυρία στην οποία θα καταφέρουν να ενσωματωθούν κάθε φορά. Μια μορφή την οποία έχει πάρει αυτή τη φορά το Κεφάλαιο και το κράτος του δεν είναι άλλη από το Εθνικό Σχέδιο Δράσης για την απασχόληση των νέων, τα προγράμματα Κοινωνικού Εργασίας (ΚΟΧ), η Επιταγή εισόδου στην αγορά εργασίας (Voucher), η πρακτική άσκηση στα ΑΕΙ, ΤΕΙ κ.α.

Αυτό το άρθρο δημοσιεύτηκε στο [πέμπτο τεύχος](#) της [Εντροπίας](#), τον Φεβράρη 2015.

Τα προγράμματα αυτά, το καθένα με τις δικές του ιδιαιτερότητες φυσικά, εφαρμόζονται σήμερα σε αυξανόμενη κλίμακα και ως στόχο έχουν να ρίξουν ψίχουλα στους ανέργους αλλά και στους εν δυνάμει ανέργους (όλους μας δηλαδή). Τα λεγόμενα προγράμματα κοινωνικού χαρακτήρα προκυρήσσουν συνεχώς καινούργιες θέσεις με κατανομές ανά υπουργείο και απευθύνονται κυρίως σε ανέργους με προτίμηση στους μακροχρόνιους. Οι επιλεγόμενοι μετά από μια διαδικασία υποβολής δικαιολογητικών και μοριοδότησης θα οριστούν στην αναλογη θέση (τυπικά τουλάχιστον για να καλυφθούν προσωρινά κάποιες θέσεις σε 5μηνα ή 7μηνα προγράμματα). Εγκαθιδρύεται έτσι μια καινούργια μορφή υβριδικού εργαζόμενου (κάτι μεταξύ άνεργου και εργαζόμενου) και, με κεφαλαιοκρατικό τρόπο, προωθείται η έννοια του «ωφελομένου».

Σε διαφορετικό πλαίσιο μπαίνουν οι επιταγές εισόδου, οι οποίες απευθύνονται όχι μόνο σε ανέργους αλλά και σε μια ευρύτερη γκάμα ιδιοτήτων (φοιτητές, επισφαλείς εργαζόμενοι, μεταπτυχιακοί κ.λπ.) προσφέροντας «εργασιακή εμπειρία» και «επαγγελματική κατάρτιση» για μια ευκαιρία εισαγωγής σε ιδιωτικές επιχειρήσεις. Η νομιμοποίηση της πρακτικής άσκησης στα πανεπιστήμια δεν απέχει πολύ από τα προηγούμενα· κατευθύνεται προς μια υποταγή στον υφιστάμενο καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής γνώσης, προσφέροντας στα αφεντικά ενισχυμένη παραγωγικότητα που αφορά τόσο στα μέσα παραγωγής (καινούργιες τεχνολογίες) όσο και σε συνεχείς τροποποιήσεις της μεθόδου εργασίας. Ποιος ο λόγος εξάλλου να περιμένει το κεφάλαιο να πάρει πτυχίο από τη στιγμή που μπορεί να σε εκμεταλλευτεί και όταν ακόμα είσαι μέρος του φοιτηταριού;

Φυσικά αυτό δεν είναι καινοτομία. Έχει εφαρμοστεί σε προηγούμενα καθεστώτα με χαρακτηριστικό εκείνο της ναζιστικής Γερμανίας όπου τεράστιος αριθμός ανέργων «εξαναγκάστηκαν» να οικοδομήσουν την καινούργια Γερμανία (Autobahn και άλλα δημόσια έργα) ώστε να συνεχίσουν να λαμβάνουν το επίδομα ανεργίας αλλά και να «βοηθήσουν» την χώρα τους να ορθοποδήσει (και κάτι παραπάνω!) Οι ναζί με την υπόσχεση να εξαλείψουν την ανεργία, κόντρα σε ένα «διεφθαρμένο καπιταλισμό», υιοθέτουν αυτή τη γραμμή προπαγάνδης και εξασφαλίζουν έτσι την υποτιμημένη εργασία που χρειάζονται. Δημιουργούνται οι «μισοάνεργοι»: εργαζόμενοι σε καθεστώς workfare

(παροχή «βοηθήματος» έναντι εργασίας περιορισμένου χρόνου). Το NSDAP κρύβει τους ανέργους κάτω από το χαλί (ή καλύτερα τους βγάζει στον δρόμο να δουλέψουν) ικανοποιώντας έτσι τους ψηφοφόρους του. Αντίστοιχα προγράμματα υλοποιούνται και στην Ανατολική Πρωσία την ίδια περίοδο όπου σε περιπτώσεις συμπεριελάμβαναν και μαθήματα πολιτικής εκπαίδευσης.

Έτσι το κεφάλαιο καταφέρνει να πλάσει στα μέτρα του ένα εργατικό δυνάμικο που να ανακυκλώνεται κάθε έξι μήνες (ή αναλογα με το πόσο χρόνο το χρειάζονται) να υπογράφει ατομικές συμβάσεις εργασίας που το αποκλείουν από συλλογικές διεκδικήσεις και να έχει ένα πενιχρό εισόδημα για το οποίο στο τέλος της μέρας να λέει και ευχαριστώ. Έτσι έχει μια τεράστια δεξαμενή από εύκολη και φτήνη εργασία οπότε δεν χρειάζεται να γυρέψει χέρια μεταναστών ή να στραφεί εκτός της χώρας – την έχει εντός συνόρων και απελπιστικά εύκολα προσβάσιμη.

Οι καταγεγραμμένοι στα μητρώα του ΟΑΕΔ άνεργοι τον Μάρτιο του 2014 ήταν 855.000 (σε αυτό τον αριθμό προφανώς δεν υπολογίζονται όσοι/ες εργάζονταν στα προγράμματα «Κοινωνικού Εργασίας» ή «voucher», έστω και αν νομικά δεν αναγνωρίζονται ως εργαζόμενοι), εκ των οποίων οι 440.000 ή το 52% είναι μακροχρόνια άνεργοι... (στοιχεία ΕΛΣΤΑΤ).

Η όλη διαδικασία αυτής της απαξίωσης δεν μπορούσε να μείνει αναπάντητη σε επίπεδο ταξικής πάλης. Μια μορφή αυτού του αγώνα είναι οι κινητοποιήσεις που έγιναν με την απόλυση ενός τέτοιου εργαζομένου στην Ελλάδα. Ενώ είχε προσληφθεί στον Δήμο Καισαριανής, σε συγκεκριμένο πόστο εργασίας, του είχαν αναθέσει άλλα καθήκοντα (δεν έχει σημασία τι ξέρεις ή τι έχεις σπουδάσει απαραίτητα: όπου χρειαστούν χαμάλη θα πας). Ακολούθως απολύθηκε αυθαίρετα επειδή είχε ζητήσει να εργαστεί πού αλλού... στην θέση την οποία προσλήφθηκε. Οι δράσεις αγώνα που ακολούθησαν από εγχειρήματα γειτονιάς, όπως η Πρωτοβουλία Κατοίκων Καισαριανής και άλλες συλλογικότητες κατάφεραν να αποζημιωθεί τελικά ο εργαζόμενος από το ταμείο του Δήμου. Η σημασία της συγκεκριμένης περίπτωσης εργαζομένου δεν είναι μόνο η πληρωμή του αλλά η δικαίωση ως προς το συγκεκριμένο ζήτημα από την επιθεώρηση εργασίας. Είναι η πρώτη περίπτωση «ωφελομένου» που αναγνωρίζεται ως μισθωτός. Αυτό ισχύει και στους υπόλοιπους εργαζομένους που είχαν προσληφθεί στα 5μηνα προγράμματα σκλαβιάς. Ακόμα πιο σημαντικό είναι ότι άνοιξε μια συζήτηση πάνω στο θέμα των «εναλλακτικών» αυτών μορφών εργασίας από συλλογικότητες και σωματεία βάσης εργαζομένων.

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την περαιτέρω κατάργηση συλλογικών τρόπων διεκδίκησης και την απαξίωση της εργασιακής δύναμης. Από τη στιγμή που είσαι φοιτητής, κάτοχος τίτλου σπουδών, άνεργος (και όλα τα πρόσωπα του εν δυνάμει εργάτη) ή εργαζόμενος παρασύρεσαι στη διαδικασία μιας λογικής ανταγωνισμού για διεκδίκηση εργασίας που θα οδηγήσει αναπόδραστα σε ένα ατέλειωτο κοινωνικό κανιβαλισμό καπιταλιστικού πλαισίου. Η αναπαραγωγή αυτής της αστικής ιδεολογίας ατομικής επιβίωσης προικονομεί τη συμπίεση των εργατικών δικαιωμάτων στα απολύτως απαραίτητα και τελικώς σε αυτή καθαυτή την εξαφάνισή τους. Η εφαρμοζόμενη κάθετη πίεση στους εργαζομένους (τωρινούς και μελλοντικούς) τους εξαναγκάζει σε πειθήνια υπακοή στις επιταγές του κεφαλαίου, όπου μοιραία κάθε προϋπόθεση ή σκέψη για διεκδίκηση χάνεται. Η επίθεση αυτή βρίσκει αντίπαλο τους αυτοοργανωμένους αγώνες, τα όρια των οποίων δεν είναι και δεν θα έπρεπε να είναι τα μερικά προτάγματα που έχουν ημερομηνία λήξης και υπακούν κομματικές γραμμές. Η κατάργηση της σχέσης με το κεφάλαιο ξεκινά από τη συνειδητοποίηση πως αυτό χρειάζεται άτομα (ανεξάρτητους εμπορευματοπαραγωγούς) πρόθυμα να πουλήσουν κομμάτια του εαυτού τους καθημερινά για να βγάζουν τα έξοδα συντηρησής τους. Έτσι εμείς πρέπει να παρουσιαζόμαστε στον απρόσωπο κεφαλαιοκράτη πάντα ως η τάξη που θέλει να καταργήσει το υπάρχον και την εκμετάλλευση που αυτό έχει θεμελιώσει.

[Εντροπία \(Περιοδικό\)](#), [Εντροπία Τεύχος 5](#), [Δεκαετία 2010-2019](#), [Εργασιακά](#), [Ανεργία](#), [Κεφάλαιο](#)

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entropia:no_5:stelios:oloklirotikostroposnamontarountanoumera

Last update: 2020/07/14 17:09

